

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 380/2022-39

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov 1/ [REDACTED], [REDACTED], a 2/ [REDACTED], [REDACTED], zastúpených JUDr. Ľubicou Sopkovou, advokátkou, Pribinova 3, Malacky, proti uzneseniu Okresného súdu Senica č. k. 7Em/1/2018-238 z 24. augusta 2020, uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 11CoE/1/2021-448 z 2. júna 2021 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5Cdo/187/2021 z 27. januára 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovatelia, matka a jej maloletý syn, sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. mája 2022 domáhajú vyslovenia porušenia svojich práv: sťažovateľka základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru a (ii) sťažovateľ práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti podľa čl. 19 ods. 1 ústavy, práva na ochranu zdravia podľa čl. 40 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru a práv podľa čl. 3 ods. 1, čl. 6 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 16 ods. 1 a čl. 24 Dohovoru o právach dieťaťa uzneseniami všeobecných súdov, ktorými bol zamietnutý návrh sťažovateľky na zastavenie výkonu rozhodnutia o výchovnom opatrení. Sťažovatelia navrhujú napadnuté uznesenia zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Okrem toho sťažovatelia žiadajú finančné zadostučinenie a navrhujú, aby bola odložená vykonateľnosť ústavnou sťažnosťou namietaných uznesení.

II.

2. Okresný súd rozsudkom z 24. augusta 2017 sťažovateľom a otcovi sťažovateľa uložil výchovné opatrenie – povinnosť zúčastňovať sa odborného poradenstva. Na odvolanie sťažovateľky krajský súd rozsudok okresného súdu rozsudkom z 23. mája 2018, ktorý nadobudol právoplatnosť 2. júla 2018, zmenil tak, že sťažovateľom a otcovi sťažovateľa uložil povinnosť po dobu šiestich mesiacov minimálne dvakrát mesačne podrobiť sa odbornému poradenstvu v špecializovanom zariadení (Klinika detskej psychiatrie) s cieľom zlepšenia schopnosti rodičov navzájom komunikovať o výchove maloletého a akceptácie druhého rodiča vo výchove maloletého.

3. Okresný súd uznesením zo 16. augusta 2019, ktoré bolo po odvolaní sťažovateľky potvrdené uznesením krajského súdu, nariadil výkon rozsudku krajského súdu o výchovnom opatrení. Sťažovateľka 18. júna 2020 navrhla zastaviť výkon rozsudku z dôvodu jeho obmedzenia na šesť mesiacov od jeho právoplatnosti, teda do 2. januára 2019, keď podľa nej zanikla rozsudkom uložená povinnosť a z dôvodu, že jeho výkon je v rozpore s najlepším záujmom sťažovateľa. Okresný súd jej návrh ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením z 28. augusta 2020 zamietol. Uviedol, že dĺžka výchovného opatrenia nemá vplyv na vykonateľnosť uloženej povinnosti, keďže vykonateľnosť rozsudku nastáva až realizáciou výchovného opatrenia – dostavením sa všetkých troch účastníkov konania na odborné poradenstvo. Keďže sťažovateľka sa ani raz nezúčastnila odborného poradenstva, nemohla byť naplnená podstata výchovného opatrenia.

4. Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka odvolanie. Zopakovala dôvody, pre ktoré žiadala zastaviť výkon rozhodnutia. Ďalej poukazovala na odmietavý postoj sťažovateľa k otcovi, a to, že nebráni otcovi v kontakte so sťažovateľom. Pritom poukazovala na závery znaleckých posudkov, podľa ktorých sťažovateľ trpí stresovou poruchou, ktorú mu spôsobil otec. Uviedla, že okresný súd v odôvodnení uznesenia neuviedol dôvod zamietnutia jej návrhu. Namietala, že sťažovateľovi nebolo v konaní umožnené vyjadriť svoj názor tak, ako to predpokladá Dohovor o právach dieťaťa. V neskoršom vyjadrení sťažovateľka uviedla, že sťažovateľovi poskytuje psychologické poradenstvo, a keďže rozsudkom nebola uložená spoločná účasť na výchovnom opatrení, tak splnila súdom uloženú povinnosť. K tomu predložila potvrdenie zdravotnej poisťovne o tom, že sťažovateľ sa zúčastnil ôsmich ošetrení. Okrem toho poukázala na to, že otec sa dostavil 18. júna 2020 na odborné poradenstvo a tým začala plynúť doba vykonateľnosti výchovného opatrenia.

5. Krajský súd ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením z 2. júna 2021 uznesenie okresného súdu potvrdil. K výroku rozsudku o výchovnom opatrení uviedol, že neurčuje konkrétne dátumy, ale vymedzuje povinnosť na obdobie šiestich mesiacov a zároveň stanovuje účel spočívajúci v zlepšení komunikácie a akceptácie rodičov. K obave sťažovateľky o zdravotný stav sťažovateľa uviedol, že výchovné opatrenie sa má realizovať v špecializovanom zariadení. K ostatným námietkam skonštatoval, že boli predmetom základného konania. K argumentu sťažovateľky, že od momentu dostavenia sa otca na prvý termín výchovného opatrenia 18. júna 2020 už ubehlo 11 mesiacov, a teda že exekučný titul nemožno vykonať, krajský súd uviedol, že touto argumentáciou sťažovateľka sama pripúšťa, že išlo o dostavenie sa na termín odborného poradenstva zo strany otca. K výpisom z účtu poistenia súd uviedol, že sú neúplné a sú za obdobie od 1. januára 2007 do 25. januára 2021 a nemožno nimi preukazovať existenciu úhrady za zdravotnú starostlivosť poskytnutú 15. apríla 2021. Navyše, ani sťažovateľkou tvrdený počet

ôsmich ošetrení nedosahuje minimálne počet 12 pokračovaní odborného poradenstva určených v rozhodnutí.

6. Proti uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie. Dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) videla v tom, že jej krajský súd neumožnil použiť všetky prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, úvahy krajského súdu považovala za arbitrárne a ústavne neudržateľné a napokon považovala odôvodnenie rozhodnutí oboch súdov za nedostatočné. Argumentovala tým, že výchovné opatrenie nie je v súlade so záujmom dieťaťa, že sťažovateľ je obeťou domáceho násillia a že na tieto skutočnosti súdy neprihliadali a ani nezisťovali názor sťažovateľa na výkon výchovného opatrenia. Dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP sťažovateľka videla v nesprávnom právnom posúdení vykonateľnosti rozsudku o výchovnom opatrení, ktorá podľa nej zanikla šesť mesiacov po jeho právoplatnosti 2. januára 2019, a napokon v tom, že došlo aj k splneniu povinnosti, čo podporila predložením výpisu z účtu poistenca sťažovateľa, ktorý mal preukazovať to, že sa zúčastnil výchovného opatrenia. Nesúhlasila so záverom krajského súdu, že vykonateľnosť uloženej povinnosti nastáva až realizáciou samotného výchovného opatrenia.

7. Najvyšší súd o dovolaní rozhodol ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením tak, že ho podľa § 448 CSP zamietol ako nedôvodné. Najvyšší súd pri uplatnení dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP dospel k záveru, že dovolaním napadnuté uznesenie krajského súdu nie je ani rozhodnutím vo veci samej a ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, a preto je dovolanie z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP neprípustné. Najvyšší súd sa ďalej zaoberal dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP. K výpisu z účtu poistenca uviedol, že na neho nemohol prihliadať, keďže v dovolacom konaní nie je možné vykonávať dokazovanie, a z rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že nebolo preukázané, že by k splneniu povinnosti došlo. K tomu poznamenal, že potvrdenie o tom, že si lekárka od poisťovne vyúčtovala výkon, nepostačuje na záver o tom, že došlo k plneniu vykonávaného výchovného opatrenia. Z toho najvyšší súd dospel k záveru, že výchovné opatrenie nebolo splnené.

8. K právnej otázke, či po uplynutí šiestich mesiacov došlo k zániku vykonateľnosti výchovného opatrenia, najvyšší súd uviedol, že táto otázka ešte nebola vyriešená, a preto je dovolanie v tejto časti prípustné. Argumentáciu sťažovateľky však nepovažoval za správnu, keďže nie je dôležitý len výrok rozhodnutia, ale i jeho odôvodnenie, ktoré vysvetľuje zmysel a účel výchovného opatrenia. Podľa najvyššieho súdu sťažovateľka vytrhla z komplexu výrokovej časti rozsudku obdobie šiestich mesiacov a poukázal na to, že rozsudkom krajského súdu nebol stanovený začiatok šesťmesačnej lehoty, počas ktorej sa má vykonávať výchovné opatrenie. Z rozsudku krajského súdu možno podľa najvyššieho súdu vyvodit', že začiatkom odborného poradenstva je prvé úspešné stretnutie oboch rodičov a maloletého na poradenstve a k vykonaniu výchovného opatrenia dôjde len vtedy, ak k odbornému poradenstvu dochádza po dobu šiestich mesiacov, najmenej dvakrát za mesiac, za spoločnej účasti všetkých osôb a na určenom mieste. K tomu však nedošlo, a preto nie je dôvod na zastavenie konania.

9. Podľa najvyššieho súdu vyhýbanie sa výkonu výchovného opatrenia pod zámienkou najlepšieho záujmu dieťaťa vyústilo do nariadenia výkonu tohto rozhodnutia. Najvyšší súd dospel k záveru, že je v záujme sťažovateľa, aby sa s otcom stretával a budoval si s ním vzťah. Tento záujem však sťažovateľka nechráni, čo je výsledkom nepochopenia potreby spoločnej výchovy dieťaťa.

Najvyšší súd odmietol tvrdenia sťažovateľky o tom, že sťažovateľ je obeťou domáceho násillia, keďže nič také nebolo preukázané.

III.

10. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti opakujú argumentáciu, ktorá bola predmetom rozhodovania všeobecných súdov v namietaných uzneseniach, pričom ich paušálne, nediferencovane a bez bližšej ústavnoprávnej argumentácie vzťahujú na označené základné práva.

11. Podľa sťažovateľov rozsudok krajského súdu o výchovnom opatrení nie je spôsobilým exekučným titulom, keďže uplynula doba, po ktorú malo byť vykonávané výchovné opatrenie. Okrem toho bolo znaleckými posudkami preukázané, že sťažovateľ sa otca bojí. Uzneseniu krajského súdu vytykajú, že nemá zákonný podklad. Ďalej uvádzajú, že znalecké posudky zabezpečené v ďalšom konaní preukazujú, že sťažovateľ bol obeťou násillia zo strany otca a znalci neodporučili jeho styk s otcom. Okrem toho maloletý opakovane vyjadril odmietavý postoj k otcovi, no v namietanom konaní názor maloletého zisťovaný nebol.

12. Sťažovatelia osobitne zdôrazňujú, že v konaní pred všeobecnými súdmi nebol zisťovaný názor sťažovateľa a nebol zohľadnený jeho záujem. Podľa sťažovateľov je maloletý vystavený dlhodobému a intenzívnemu tlaku na asistované stretnutie s otcom, pričom sťažovateľka je nútená k tomu, aby sťažovateľa prinútila k stretávaniu sa s otcom. Podľa sťažovateľov nariadenie stretávať sa s odmietaným rodičom za prítomnosti psychológa alebo psychiatra, ak tento rodič je pôvodcom traumy u dieťaťa, je priamym zásahom do duševnej integrity dieťaťa.

13. Podľa sťažovateľov právnu argumentáciu obsiahnutú v napadnutom uznesení najvyššieho súdu nemožno považovať z ústavného hľadiska za správnu, pretože nie je zdôvodnená jasne a presvedčivo. Podľa sťažovateľov najvyšší súd v odôvodnení uznesenia nesprávne zdôvodnil svoje rozhodnutie, keď konštatoval, že sťažovateľka záujem sťažovateľa nechráni, pretože nepochopila potrebu spoločnej výchovy dieťaťa.

IV.

14. V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd ochranu základným právam za podmienky, ak o ich ochrane nerozhoduje iný súd alebo iný orgán. Proti ústavnou sťažnosťou namietanému uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd. Preto vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu ústavný súd nemá právomoc na prerokovanie ústavnej sťažnosti a z toho dôvodu bola ústavná sťažnosť v tomto rozsahu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietnutá.

15. Čo sa týka napadnutého uznesenia krajského súdu, sťažovateľka proti tomuto uzneseniu podala dovolanie, a to z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP, keď tvrdila, že krajský súd jej neumožnil použiť všetky prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, úvahy krajského súdu považovala za arbitrárne a ústavne neudržateľné a napokon považovala odôvodnenie rozhodnutí oboch súdov za nedostatočné. Touto dovolacou argumentáciou sťažovateľky sa najvyšší súd nezoberal, keď dospel k záveru, že dovolaním napadnuté uznesenie krajského súdu nie je rozhodnutím vo veci samej a ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, a preto je dovolanie z dôvodu podľa § 420

písm. f) CSP neprípustné. Sťažovateľka tento záver najvyššieho súdu v ústavnej sťažnosti výslovne nenamieta a rovnako na rozdiel od svojej dovolacej argumentácie porušenie svojich práv uznesením krajského súdu neodvodzuje od tých námietok, ktoré v dovolaní podriadila pod § 420 písm. f) CSP. Podstatou námietok sťažovateľky vo vzťahu k rozhodnutiam všeobecných súdov je v konečnom dôsledku nie nedostatočná odôvodnenosť, ale celková nesprávnosť právneho posúdenia jej návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia. Preto aj vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu nie je daná právomoc ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti a z tohto dôvodu bola ústavná sťažnosť v rozsahu proti uzneseniu krajského súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

16. Argumentácia všeobecných súdov, ktorá je obsiahnutá vo všetkých troch ústavnou sťažnosťou namietaných rozhodnutiach, obsahuje dostatok dôvodov, pre ktoré nie je dôvod na to, aby bolo vyhovené návrhu sťažovateľky na zastavenie výkonu rozhodnutia. Otázkou je, či tieto argumenty všeobecných súdov a z nich vyvodené rozhodnutie predstavuje zásah do sťažovateľmi uplatnených základných práv. K tomu treba uviesť, že ústavný súd v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a aplikácii právnych predpisov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (IV. ÚS 27/2010). Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva.

17. Základom výkonu rozhodnutia o výchovnom opatrení sú ustanovenia § 370 až § 391 Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“), podľa ktorých sa postupuje pri výkone rozhodnutia, ktorým bola vo vzťahu k maloletému uložená iná ako peňažná povinnosť. Sťažovateľka sa v konaní pred všeobecnými súdmi domáhala zastavenia výkonu rozhodnutia, ktorý je upravený v § 390 CMP, podľa ktorého súd aj bez návrhu uznesením konanie o výkon rozhodnutia zastaví, ak a) sa exekučný titul dovedy nestal vykonateľným, b) exekučný titul bol po nariadení výkonu rozhodnutia zrušený; ak bol exekučný titul zmenený, súd môže pokračovať vo výkone rozhodnutia podľa zmeneného exekučného titulu, c) výkon rozhodnutia bol súdom vyhlásený za neprípustný, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý rozhodnutie nemožno vykonať, d) okolnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu, spôsobili zánik uloženej povinnosti, e) došlo k splneniu povinnosti, f) došlo k uskutočneniu výkonu rozhodnutia alebo g) to vyplýva z osobitného predpisu.

18. V súvislosti s tým, že dôvody na zastavenie výkonu rozhodnutia sú v § 390 CMP taxatívne vymedzené, treba uviesť, že je nedôvodná námietka sťažovateľov, podľa ktorej rozhodnutie o zamietnutí návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia nemá zákonný podklad. Zamietnutím návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia sa vyjadruje to, že žiadnu z navrhovateľom tvrdených okolností nemožno podriaďiť pod niektoré z ustanovení § 390 CMP. Takýto prístup nevyžaduje to, aby všeobecný súd vo svojej argumentácii uvádzal osobitný zákonný podklad zamietnutia návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia.

19. Čo sa týka námietky sťažovateľov, že rozsudok krajského súdu o výchovnom opatrení nie je spôsobilým exekučným titulom, keďže uplynula doba, po ktorú malo byť vykonávané výchovné opatrenie, je z rozhodnutí všeobecných súdov zrejmé, že vychádzajú z textu nariadeného

výchovného opatrenia. Týmto bola sťažovateľom a otcovi maloletého uložená povinnosť po dobu šiestich mesiacov minimálne dvakrát mesačne podrobiť sa odbornému poradenstvu v špecializovanom zariadení. Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí jasne a zrozumiteľne odôvodnil, že začiatkom odborného poradenstva je prvé úspešné stretnutie oboch rodičov a maloletého na poradenstve a k vykonaniu výchovného opatrenia dôjde len vtedy, ak k odbornému poradenstvu dochádza po dobu šiestich mesiacov, najmenej dvakrát za mesiac, za spoločnej účasti všetkých osôb a na určenom mieste. Tieto závery najvyššieho súdu sú logické a jasne nadväzujú na účel nariadeného výchovného opatrenia, ktorým má byť snaha o prekonanie odmietania otca zo strany maloletého.

20. Sťažovatelia ďalej namietajú, že znalecké posudky zabezpečené v ďalšom konaní o úpravu práv a povinností k maloletému preukazujú, že sťažovateľ bol obeťou násilia zo strany otca a znalci neodporučili jeho styk s otcom, pričom sťažovateľ opakovane vyjadril odmietavý postoj k otcovi. K tomu treba uviesť, že odmietavý postoj sťažovateľa vo vzťahu k jeho otcovi bol zrejmý už pri nariadení výchovného opatrenia a dosiaľ pretrváva, pričom účelom uloženého a v namietanom konaní vykonávaného výchovného opatrenia je práve snaha o to, aby maloletý sťažovateľ za účasti oboch rodičov a predovšetkým za pomoci odborného poradenstva prekonal nadobudnuté odmietanie otca. Argumentácia sťažovateľov v tejto časti nesmeruje k tomu, že nie je dôvod na výkon uloženého výchovného opatrenia, ale k tomu, že nebol vôbec dôvod na to, aby takéto výchovné opatrenie bolo vôbec uložené. Obdobné námietky však sťažovateľka neúspešne prezentovala už v konaní vo veci samej, a preto nie je dôvod na to, aby sa nimi súdy opakovane zaoberali v konaní o výkon výchovného opatrenia.

21. K tomu treba uviesť, že na okresnom súde prebiehali aj ďalšie konania týkajúce sa úpravy práv a povinností rodičov k maloletému, v ktorých sa sťažovateľka domáhala toho, aby bol zakázaný styk otca s maloletým sťažovateľom. V tejto súvislosti bolo zistené, že Okresný súd Senica rozsudkom č. k. 1P/63/2016-1164 zo 17. júna 2021, ktorý bol na odvolanie sťažovateľky potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 24CoP/64/2021 z 19. januára 2022, upravil styk otca s maloletým sťažovateľom tak, že otec je oprávnený stretávať sa s maloletým každú nepárnu stredu od 13.30 h do 15.00 h prostredníctvom Centra pre deti a rodiny Bratislava a v jeho priestoroch za účasti odborných zamestnancov centra podľa okolností za prítomnosti matky, ktorej prítomnosť nebude prevyšovať rozsah troch stretnutí.

22. Čo sa týka rozhodujúcich námietok sťažovateľov o tom, že v konaní pred všeobecnými súdmi nebol zisťovaný názor sťažovateľa, nebol zohľadnený jeho záujem a maloletý sťažovateľ je vystavený tlaku dlhodobého a intenzívneho tlaku na asistované stretnutie s otcom, treba uviesť, že maloletý sťažovateľ sa s otcom dlhodobo nestretáva, pričom pri opakovaných znaleckých úkonoch reprodukuje svoj postoj o tom, že s otcom sa stretnúť nechce. Tento postoj maloletého bol všeobecným súdom známy a je zrejmé, že ho aj zohľadnili, keď výchovné opatrenie a aj posledné rozhodnutie o úprave styku sťažovateľa s jeho otcom nastavili tak, že k nemu má dôjsť za odbornej prítomnosti tretích osôb. Preto nemožno dospieť k záveru o tom, že by nebol zohľadnený či už názor alebo záujem maloletého. Zohľadnenie záujmu maloletého v uloženom výchovnom opatrení, ale aj v poslednom rozhodnutí o úprave styku maloletého s otcom, je zrejmé z toho, že k tomuto má dôjsť jednak za prítomnosti sťažovateľky, no predovšetkým v odbornom prostredí, v ktorom môže byť dostatočne zohľadnený osobitný prvok psychického nastavenia maloletého sťažovateľa k jeho otcovi. V takomto asistovanom stretnutí bude možné zohľadniť nielen záujem, ale aj postoj

maloletého k stretávaniu sa s jeho otcom tak, aby mohlo byť vyhodnotené, či je správne ďalej maloletého vystavovať tlaku na stretnutie s jeho otcom. Z doterajšieho priebehu konaní sa javí, že maloletý sťažovateľ je skôr vystavený tlaku, aby sa nezúčastnil žiadneho súdom nariadeného asistovaného stretnutia so svojím otcom, ako tlaku, aby sa takéhoto stretnutia zúčastnil.

23. Vychádzajúc z uvedeného, nemožno preto dospieť k záveru o tom, že by ústavnou sťažnosťou namietaným rozhodnutím najvyššieho súdu došlo k porušeniu sťažovateľmi uvedených základných práv. V tomto rozhodnutí nemožno identifikovať zjavný či už skutkový alebo právny omyl, ktorý by viedol k porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Obdobne nemožno vo výsledku namietaného konania, ktoré sa prejavuje vo výkone už uloženého výchovného opatrenia, identifikovať ani zásah do základných práv maloletého sťažovateľa podľa čl. 19 ods. 1 a čl. 40 ústavy, práv podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru a jeho práv podľa Dohovoru o právach dieťaťa. Celkom bez základu je námietka sťažovateľov o porušení práva podľa čl. 13 dohovoru, ktorého uplatňovanie musí nadväzovať na aspoň obhájiteľné tvrdenie o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Silver a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983). Preto je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2022

Peter Straka
predseda senátu